

Küçük Baktriya Devesi

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Baktriya Devesi

Aysel Banu YAVUZAL

Geniş, sıcak çölde güneş altın bir para gibi parlıyordu. Ayaklarının altındaki kum sıcacıktı. Küçük Baktriya devesi orada tek başına yaşıyordu. İki küçük, yuvarlak hörgücü ve kum rengi, tüylü postu vardı. Uzun kirpikli, büyük, yumuşacık kahverengi gözleriyle boş kum tepelerine bakıyordu. Çölü paylaşacak bir arkadaşı olmasını çok isterdi.

Küçük devenin hörgüçlerinin üzerinde püsküllü, kırmızı-altın renkli dokuma bir semer örtüsü vardı. Yanına küçük, mavi bir su tulumu bağlamıştı. Ne olur ne olmaz diye onu her yere taşırdı. Bazı günler bir kum tepesinin zirvesine çıkar ve sıcaklığın titreşmesini izlerdi. Çöl güzeldi ama çok büyük ve çok sessiz geliyordu. "Keşke biri gelse," diye iç çekti.

Bir sabah kayaların arasından altın-turuncu bir şey hızla geçti. Bu bir çöl tilkisiydi! Uçları koyu renkli, büyük sivri kulakları ve ucu beyaz, uzun, gür bir kuyruğu vardı. Boynuna yeşil bir atkı bağlamış, vücudunun çaprazında küçük bir deri çanta asılıydı. "Merhaba!" dedi neşeyle. "Macera arıyorum. Gelmek ister misin?"

Küçük devenin gözleri kocaman açıldı. "Ben pek hızlı değilim," dedi utangaçça. "Ama güçlüyüm ve asla pes etmem." Tilki sırıttı. "Mükemmel! Ben hızlı ve zekiyim. Birlikte her şeyi yapabiliriz." Ona büyülü çölün tam ortasındaki gizli bir pınardan bahsetti. "Suyunun elmas gibi parladığını söylüyorlar," diye fısıldadı. "Hadi onu bulalım!"

Yan yana yola koyuldular. Tilki önden koşuyor, parlak kehribar rengi gözleriyle kumu tarıyordu. Küçük deve ise arkasından ağır ağır yürüyordu. Kısa süre sonra güneş sertleşti ve rüzgâr esmeye başladı. Kum, altın bir perde gibi etraflarında dönüyordu. "Dayan!" diye bağırdı tilki. "Devam etmeliyiz!" Küçük deve başını eğdi ve ilerledi, güçlü bacakları hiç durmadı.

Kum fırtınası yoğunlaştı. Küçük deve neredeyse hiçbir şey göremiyordu. "Korkuyorum!" diye seslendi. Tilki geri koştu ve onun püsküllü örtüsüne tutundu. "Endişelenme," dedi. "Yolu biliyorum. Sadece beni takip et!" Havayı kokladı ve rüzgârı dinledi. Sonra onu fırtınanın ulaşamayacağı iki uzun kayanın arasına götürdü. Birbirlerine sokulup güvende ve sıcacık beklediler.

Fırtına geçtiğinde susamışlardı. Küçük deve mavi su tulumunu çözdü ve son damlaları tilkiyle paylaştı. "Çok iyisin," dedi tilki. "Sen de çok cesursun," diye yanıtladı deve. Bir an dinlendiler, sonra çöle baktılar. Kum yer değiştirmişti ve hiçbir şey eskisi gibi görünmüyordu. "Şimdi hangi yöne?" diye sordu küçük deve. Tilki yeri dikkatle inceledi.

Tilki kumda minicik izler fark etti. "Bak!" dedi. "Bir böcek bu yöne gitmiş. Böcekler suyun nerede olduğunu her zaman bilir." İzleri pürüzsüz, yuvarlak taşlarla dolu bir alandan geçerek takip ettiler. Taşlar sıcaktı ama küçük devenin sert ayakları bunu hiç dert etmedi. Tilkinin küçük patileri yorulduğunda onu sırtında taşıdı. "Yürüyen bir dağ gibisin!" diye güldü tilki.

Durup dinlenmeden gittiler. Güneş yakıyordu ve çöl sonsuz görünüyordu. Küçük devenin hörgüçleri ağırlaşmıştı ama yürümeye devam etti. Tilki morallerini yüksek tutmak için komik hikâyeler anlattı. Ona kuyruğunu kaybeden bir kertenkele ve opera söyleyen bir böcekten bahsetti. Küçük deve o kadar çok güldü ki neredeyse su tulumunu düşürüyordu. "Çölü daha küçük hissettiriyorsun," dedi.

Sonra yamaçları dik ve kumlu geniş bir kanyona geldiler. "Buraya tırmanamayız!" dedi tilki. Küçük deve kanyona, sonra güçlü bacaklarına baktı. "Belki seni karşıya taşıyabilirim," dedi. Yamacı dikkatle indi, kocaman ayakları sağlam bir zemin buldu. Tilki sıkıca tutundu. Aşağıda ileriye giden dar bir patika buldular.

Patika uzun, kıvrımlı kayaların arasından kıvrılıyordu. Tilkinin kulakları seğirdi. "Bir şey duyuyorum," diye fısıldadı. "Su!" Hızla ilerlediler ama büyük bir kaya yığını yolu kapatıyordu. Küçük deve itti de itti ama kayalar yerinden kımıldamadı. "Bir düşüneyim," dedi tilki. Kayalara her yandan baktı. Sonra bir fikri oldu.

Tilki kaya yığnına tırmandı ve gevşek bir taş buldu. "Bunu çekersek diğerleri de yerinden oynayabilir!" diye seslendi. Küçük deve güçlü boynunu uzattı ve taşı dişleriyle çekti. Taş kurtuldu! Kayalar yuvarlanıp dağıldı ve serin bir esinti dışarı fışkırdı. "Başardın!" diye sevindi tilki. "Hayır, biz başardık!" dedi küçük deve. Gülüştüler ve sarıldılar.

Aralıktan hızla geçtiler ve hayranlıkla durdular. Orada, yeşil palmyelerle çevrili bir halka içinde gizli pınar duruyordu. Su güneş ışığında elmas gibi parlıyordu. Küçük devenin hayatında gördüğü en güzel şeydi. "Bulduk!" diye fısıldadı. Tilki etrafında dans etti. "Birlikte bulduk!" diye şarkı söyledi. Serin, tatlı sudan doyasıya içtiler.

Güneş batarken pınarın yanına oturdular. "Haklıydın," dedi küçük deve. "Senin zekân yolu buldu." Tilki gülümsedi. "Senin gücün de bizi karşıya geçirdi." Pırıl pırıl suya ve palmiye ağaçlarına baktılar. "Arkadaş olduğumuz için çok mutluyum," dedi tilki. "Ben de," dedi küçük deve. "Sonsuza dek."

O günden sonra küçük Baktriya devesi ve çöl tilkisi hep birlikte kaldılar. Pınara sık sık gittiler ve bazen başka hayvanlar da onlara katıldı. Deve, güçlü olmanın iyi olduğunu ama gücünü bir arkadaşla paylaşmanın daha da iyi olduğunu öğrendi. Tilki, zeki olmanın güzel olduğunu ama zekânın en iyi iyilikle birleşince işe yaradığını öğrendi.

Ve eęer bir gn řafak vakti řolde yrrseniz, onları grebilirsiniz: kırmızı-altın rtl kk bir deve ve yeřil atkılı altın bir tilki, yan yana yryorlar. Her zaman paylařmak iin su tařırlar ve her zaman birbirlerine yardım ederler. nk farklı gler en iyi dostlukları yaratır ve en gzel yolculuklar birlikte ıktıklarımızdır.